

Sygn . akt V U 267/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie następującym:

Przewodniczący: **Sędzia SO Mariola Mastalerz**

Protokolant: asyst. sędz. Ewelina Goździk

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2014 r. w Piotrkowie Tryb.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy T. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do dalszej renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania wnioskodawczyni

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 23 stycznia 2014 r.

w sprawie (...)

postanawia:

odrzuć odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 stycznia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił T. B. prawa do dalszej renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Podstawę decyzji stanowiło orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 12 grudnia 2013 r., w którym stwierdzono, iż wnioskodawczyni jest nadal częściowo niezdolna do pracy okresowo do 31 marca 2014 roku, ale częściowa niezdolność do pracy nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy.

Powyższe orzeczenie wnioskodawczyni otrzymała w dniu 12 grudnia 2013 r. (potwierdzenie odbioru k. 113 akt ZUS), z pouczeniem, że służy od niego sprzeciw do komisji lekarskiej ZUS, za pośrednictwem jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych właściwej ze względu na miejsce zamieszkania, w terminie 14 dni od doręczenia orzeczenia.

T. B. nie złożyła sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, natomiast 10 lutego 2014 r. wniosła odwołanie od wskazanej na wstępie decyzji ZUS kwestionując ustalony przez lekarza orzecznika ZUS brak związku niezdolności do pracy z wypadkiem przy pracy.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd jest zobowiązany odrzucić odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do

samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. W dalszej części tego przepisu wskazano, że jeżeli odwołanie opiera się także na zarzucie nierozpatrzenia wniesionego po terminie sprzeciwu od tego orzeczenia, a wniesienie sprzeciwu po terminie nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby zainteresowanej, sąd uchyla decyzję, przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umarza postępowanie. W takim przypadku organ rentowy kieruje sprzeciw do rozpatrzenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Z akt sprawy wynika bezspornie, że T. B. nie wniosła w terminie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 12 grudnia 2013 r., które zostało jej doręczone tego samego dnia, z pouczeniem o sposobie zaskarżenia, a jedynie w dniu 10 lutego 2014 r., czyli również po upływie terminu określonego do złożenia sprzeciwu, wniosła bezpośrednio odwołanie od decyzji organu rentowego. W swoim odwołaniu wnioskodawczyni nie wskazała żadnych szczególnych okoliczności, które uniemożliwiły jej wniesienie sprzeciwu w wyznaczonym terminie. Wręcz przeciwnie, do tej kwestii się nie odnosiła. Podniosła, że jej niezdolność do pracy jak i zły stan zdrowia są wynikiem urazów jakich doznała w wyniku wypadku przy pracy.

Powyższa treść odwołania wskazuje jednoznacznie, że jest ono oparte na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, które stanowiło podstawę zaskarżonej decyzji i w świetle ww. przepisu należało je odrzucić.

Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 marca 2006 roku (sygn. II UZP 17/05, LEX nr 172369) sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podniósł wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

Z tych też względów, na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c., należało orzec jak w sentencji postanowienia.